

EMMA - Indrøm det nu bare.

Jonas - Du indrømmer til os, så går du til de voksne og siger, det var dig. Og at det var dig alene.

Louise - ... Det var ikke mig.

Jonas - Skal det gå ud over os alle sammen? Der er så mange beviser.

Louise - Jeg lånte min trøje til en dreng i nat.

EMMA - Ja helt sikkert.

Musik lander tungt. Børnene løber ud, Julie og Emma er de eneste tilbage. Emma sidder på gulvet med en plasticpose.

Julie - Louise lyver.

EMMA - Hvorfor kan du ikke tage hjem?

Julie - Hvad?

EMMA - Det sagde du. Hvorfor kan du ikke tage hjem, hvis du ikke vil være her længere?

Julie - Det kan jeg vel også godt. Det er bare bedst, jeg bliver her hele ugen, så der er stille derhjemme. Har du hjemve?

EMMA - Nej. Hvorfor skal der være stille?

Julie - Min mor skal føde min lillebror.

EMMA - Skal du så ikke være der?

Julie (Ryster på hovedet) - ... Vil du med ud.

EMMA - Hvad så, hvis du bliver syg?

Julie går ud.

DEN SULTNE

Maren - Nu lukker solen sit øje
Snart lukker jeg også mit
Vor fader i det høje
Du lukker aldrig dit
Vogt os alle sammen
Så ingen drømmer stygt
Da siger jeg mit amen
Og sover sundt og trygt
Du lukker aldrig dit
Du lukker aldrig dit

Emma rejser sig med posen i hånden og ser på Maren.

Maren - Du må ikke være herinde om dagen!

EMMA - Det må du da heller ikke.

Maren - Hvad har du i posen?

EMMA - Ikke noget. Jeg skal bare hente noget.

Maren - Hvad skal du hente?

EMMA - Min mobil. Det er så åndssvagt, at man skal være ude, når det regner. Jeg har sommerferie, jeg er da ligeglad, om der er nogen, der har smadret noget. Jeg tager hjem i dag.

Maren - Det kan man ikke.

EMMA - Jeg får min mor til at hente mig.

Maren - Du må slet ikke være herinde om dagen.

EMMA - Nej og hvad så. Hvad med dig selv?

Maren - Du skal deltage i udendørsaktiviteter. Rør dit legeme til kinderne blusser.

EMMA - Man kan da bare melde fra til gymnastik.

Maren - Det er ikke sådan, det virker. Hvis de opdager dig, så straffer de dig. Tager maden fra dig.

EMMA - Hvad snakker du om?

Maren - Gør du det med vilje.

EMMA - Nej. Hvad mener du? Hvem har sladret til dig? Hvad. Hvad. Hvem har du snakket med?

Maren - Vil du have dem til at straffe dig med vilje?

EMMA - Nej, jeg vil bare hjem, jeg gider ikke være her alligevel.

Maren - Hvad har du i posen?

EMMA - Det rager fandeme ikke dig.

Maren - Må jeg ikke nok få noget. Bare et lille stykke.

EMMA - ... Hvorfor spiser du ikke bare til måltiderne.

Maren - Hvorfor stjæler du maden?

EMMA - Fordi jeg er sulten, min mor har betalt for den her lejr.

Maren - Har hun det?

EMMA - Ja. Så har jeg også ret til at tage alt det, jeg vil have.

Maren - Må jeg ikke nok få noget. Jeg siger ikke noget til nogen, hvis du deler med mig.

EMMA - ... Jeg kan ikke lide at spise, når der er nogen, der kigger på mig.

Maren - Hvorfor? Fordi du ikke tygger maden? Fordi du sluger den?

EMMA - Nej.

Maren - Hvis du giver mig noget, så lukker jeg øjnene, mens du spiser.

EMMA - Jeg kan heller ikke lide at se dig spise.

Maren - Fordi jeg ikke tygger maden? Vi lukker begge to øjnene. Hvis du deler med mig, så lukker vi øjnene, og så siger jeg aldrig til nogen, at du er en tyv.

EMMA - Jeg er da ikke en tyv, jeg vil bare godt spise alene.

Maren - Giv mig noget. Du kan stole på mig for evigt.

EMMA - Hvordan vidste du, jeg havde mad med herind.

Maren - Du lugter af sult.

EMMA - Synes du, jeg ser fed ud?

Maren - Du er så sulten, ikke? jeg kan se det lige i øjnene på dig, de er tomme, som de kun er på magre børn, lige før de kan finde på hvad som helst. På børn der er alt for sultne til nogensinde at vokse op.

EMMA - Hvad mener du?

Maren - Jeg ved lige, hvordan du har det. Vi deler det, så hører vi sammen. Du kan stole på mig, hvis du giver mig noget. Giv mig noget. Vil du ikke nok give mig noget, bare et lille stykke. GIV MIG NOGET.

Emma rækker posen frem, kiks og rester vælter ud. Maren propper maden i sig, Emma ser forundret på hende. Maren holder op med at spise med munden fyldt af mad.

EMMA - Hvad er der galt? Har du spist for hurtigt.

Maren åbner munden, og maden vælter ud - ned i posen igen.

Maren - Undskyld. Jeg har ikke fået mad i meget lang tid, jeg skal spise langsomt, jeg er meget sulten, jeg skal bare spise langsomt.

Maren samler kiksepakken op fra gulvet.

Maren - Jeg prøver igen. Må jeg prøve igen?

EMMA - Men.

Maren - Du er så god mod mig. Jeg er så glad for, du kom herind, selvom det er imod reglerne.

EMMA - ... Jeg kaster også nogle gange op. Men ikke, altså ikke ... Du må aldrig sige det til nogen. Aldrig. Aldrig!

Maren går længere frem, hun holder en hånd for sin mund, som om hun signalerer, at hun aldrig vil sige noget, eller som om hun kan kaste op igen hvert øjeblik. Emma ser på hende og går ud. Gammel spilledåsemusik. Beate kommer ind.

Maren tager hånden ned. Hele hendes ansigt er fyldt af kikserester. Hun klapper sanglegsklap på Beate, der er ikke noget udtryk i deres ansigter.

Ernst står bag ved dem. Og Asta vugger sin dukke ømt.

BEATES GEMMESTED

William løber ind, Maren, Ernst og Asta trækker sig,

Beate rækker ud efter William.

William - Lad mig være!

Beate - Græder du?

William - Nej.

Beate - Du er helt våd på kinderne. Du er ulykkelig.

William - NEJ. Jeg er rasende.

Beate - Hvorfor?

William - Fordi alle siger, det var mig.

Beate - Hvem siger, det var dig?

William - Hvorfor skulle jeg smadre en rude?